

Rade Krstič

NOSTALGIJA V BELEM

Malo bom razbijal po stroju. Tako – za šalo! Ne zares! Na IX. knjižnem sejmu slovenske knjige srečal na »štandu« Alepha I. B. Nato videl L. B. N., ki je povabila oči. Hitro se umaknil, kajti tam teklo kot iz škafo. Bili zraven tudi J. K. Podpisal se mi v svojo knjigo. Zares globoko začel premišljevat i o sebi. Odnos do tega današnjega sveta! Nemočne besede pričujočih. A. B. se kar dobro držal.

Kokodakanje kokoši. Radijska igra, menim. Čigava? Ne da se mi iskati. Rajši malo prislunhem. Aja – spomnil se, da pozabil očala, kar je takoj opazil V. S. Knjiga od A. D. lepo izložena; v nekaj izvodih. M. J. dregnil v komolec in mu malce razlil vsebino decilitrskega plastičnega kozarčka. Spoštovati – koga še, se sprašujem. Kaj še, mi ne da miru.

Izgubljen na planetu Zemlja. Sam »na srcu zemlje«. Zadržali so moj pesniški razmah. Helikopter! Iz radijskega »etra«. Zelo razločno ga je slišati. Kupi knjig po moji sobi. Kupi. Veliki kupi. Kaj začeti brati? Zdaj ko si vse spoznal in prebral, kje tiči naslednji korak? Moči pešajo. Najbrž vpliv tablet. Pomirjeval. Aspirinov in drugega laboratorijskega ... Kam jutri? H komu? Zakaj?

Radijska igra – preglasna! Kmalu končati! Takšen je ukaz. Tu vlada stroga vojaška očetova beseda. Haiku – te dni mi je nekako bolj blizu. Rad ga imam. Imam se za Slovenca. Teh nekaj vrstic tako ali tako nikjer ne bom objavil. To je moje osebno praznjenje.

Misli, besede, ne znam jih več postaviti skupaj, da bi imele tisto nekdanjo magično moč. Praznota, tesnobno vzdusje, zrak je pregost. Morda besedna igrica: zrak je predgost! Premislimo!

Voda teče v kopalnici. Meni pa ne gre in ne gre. Pesniško zbirko bom najbrž naslednje leto ponudil založbi »Aleph«. Bomo videli. Malo bo treba počakati. Saj veste, inflacija in te reči. Izpisal sem se, to je očitno. Za konec: lep pozdrav in lahko noč!

Najbrž vas zanima, kje je moja natančnost. Ali vi sploh veste, kaj je taborišče. Kaj je zapor. Samozapor. Luči se prižigajo kar same od sebe, vmes so neki prsti ali kaj ... Sanje so luči spanja. Ali ste nekemu trn v peti? Ali ste moteči faktor za koga? Se pogovarjajo o vas? Vas opravljajo? So jezni na vas? Vas ne marajo? Kaj boste storili, ukrenili? Imajo kakšne tehtnejše argumente zoper vas? Koliko tehtate? Koliko ste rekli?

Polna luna! Spet tolčem po stroju za razvedrilo. Ne vem, kaj je z B. S. M. Bi bila pripravljena za odločilen korak v svojem življenju? Kako bi jo osvojil, razmišljam. Glasba pa se medtem sama od sebe odvija naprej. M. Š. V. me je samo pogledala in rekla: »Dober dan!« Tudi s tem moram biti zadovoljen. »Lambada« od skupine »Kaoma« me pomirja, da se lahko zberem in pišem. Zunaj je mrzlo, zato ne grem nikamor. Ostal bom doma pri stroju in pisal. Kaj vse bi lahko povedal in napisal, vendar za zdaj samo razbijam po stroju. Kdo bo to bral, se sprašujem. Nikogar ne zanimajo moje besede.

Zopet »Lambada«! Zares – izvrstna kompozicija, dobra pesem. Naseli se v tebi, da jo v nedogled poslušáš. Toži se mi po daljavah, v katerih bi se lahko izgubil. To si želim. B. S. M. mi ne da miru. Ves dan in celo noč premišlujem in razmišljam o njej. L. A. pomaga, saj ima prepričljiv glas. K. M. me je očarala. Govoril sem z materjo o njej, toda ona živi v Angliji, ki je tako zelo daleč.

B. G. me je povabil k sebi domov na biljard. Nisem šel, mogoče si nisem upal iti, ne vem ...

Papir je mrzel. Morda so to moje zadnje besede. Ampak še vedno se me drži življenje. Deveti slovenski knjižni sejem se počasi izteka. Knjige bodo pospravili in jih odnesli tja, kamor sodijo. Ne bi smel trošiti toliko energije, moral bi biti vzdržnejši pri stvareh in ljudeh.

Vendarle proza, ki jo nameravam objaviti. V kateri reviji, se sprašujem. Danes srečal v knjigarni Mladinske knjige M. B. Predstavil jo B. G. Kako prijazna je bila z mano! Kar ne morem verjeti. Knjiga D. R. mi ne gre prav zelo od rok. Napisati oceno! In to dobro. Da bodo bralci lahko zvedeli, kaj se skriva v njej.

Kličem in kličem J. V., pa ga ne morem dobiti. Ni ga doma. Rad bi se malo pogovarjal z njim po telefonu. Z A. B. se pogovarjal o novi knjigi, pesniški zbirki, ki naj bi izšla čez nekaj let. Primanjkuje mi denarja, da bi uresničil vse svoje načrte. Odvisen od honorarjev te ali one uglednejše revije. Stiska – pač! T. T. dobro poje.

Spet bom poklical J. V. Obupno. Še vedno ga ni doma. Na vrsti je K. M., o kateri sem že govoril. Kihnil sem. Morda je to nekakšno znamenje, ne vem. Nekaj je zaropotalo. Zdi se mi, da v kuhinji. Morda bom skočil pogledat. Idila! Kako si jo zamišljam ...

Pobrali so klopi v parku. Kam zdaj sesti? Morda peljati psa na sprehod? Samo to!?! Ampak – zunaj je premrzlo. Pravkar sem odnesel smeti v kontejner. Kakšen mraz! Megla! Gotovo nekaj stopinj pod ničlo. Komentarji na temo ogrevanja z radiatorji. Kaj zdaj pride na vrsto? Čakam, čakam in čakam. Treba je potrpeti. L. A. je tu. Vsaj. Ta prostor bi zlahka zaslužil ime raj. In potem prileti, seveda, zmaj.

Utrujenost mi polagoma seda na ramena. R. K. starejši se je razbesnel name. Sprašujem se, zelo resno, kaj je smisel življenja. In ne dobim odgovora. Najbrž bom pobegnil od doma. A. Z., sem slišal, je dobra hčerka in odlična teoretikarka. Najbrž bom šel v norišnico, tako se mi zdi in kaže že dalj časa pred očmi. Majhna oranžnordečkasta faraonka mi leze po stroju. Tam zgoraj! Izgi-

ne in se spet pojavi. Nepredvidljive so njene poti. Razmišljam in premlevam – če je kakšna pot, ali je sploh treba na pot? Mali M. G. in njegov oče B. G. sta prava mojstra za biljardno mizo. Kaj vse ti lahko pokažeta! Kakšna dovršena popolnost! Kakšni precizni udarci! Kakšna mehanika rok! Posreči se jima skoraj nemogoče ali zares nemogoče. Uspe jima ukleščiti duha igre. Uspe jima marsikaj ...

R. K. starejši me kliče na kosilo, toda jaz ne morem stran od stroja. Pisalni stroj je namreč moje majhno vse. Ali morda – moj majhni nič. Ustavilo se je. Prebrati moram K. M., njen roman, morda napišem oceno, bomo videli. Spet T. T., toda tokrat z radijskih valov, uh, je dolgo tega! Dobro poje, kapo dol!

Spet malo razbijanja po stroju. Nič hudega, obvladam to. Rad bi poklical B. S. M., pa imam premalo poguma za to. Spet sem malo slabe volje. Najbrž zato, ker mi ne uspeva proza. Počasi se daleč pride, si pravim in čakam ...

Nisem K. M., da bi takoj napisal roman. Za zdaj pišem samo zgodbe. Komur so všeč, so, komur niso, niso. R. K. starejši nekaj šari po kuhinji, slišati je ropot. Nič ne rečem, tudi moj pisalni stroj je glasen in ropota. Igram se s košarkarsko žogo. Porivam jo iz levega v desni kot, in nato iz desnega v levi. Morda je tudi v tem nekaj. Črke imajo nalogo pospeševalnika. Pospešujejo ritem. Tudi J. V. je napisal roman; dober roman. Kdaj se bo kaj takega posrečilo meni? Končati bom moral, in to kmalu, kajti R. K. starejši se bo zdaj zdaj odpravil na zasluženi počitek.

Nov dan. Začetek neznanega. Kdo me je prisilil sesti k stroju? O ljubezni vem malo ali skoraj nič. Kako prijetno mora biti, ko moški prsti božajo žensko telo! Tonem. Potonil bom. To čutim. Bolan sem na smrt. V filozofskem smislu bi bilo najbolje, da se ubijem. Kakšna škoda! Ne upam si namreč vzeti življenja. Morda bo za to čas kdaj drugič, ne vem še. Nimam izkušenj z ženskami. Lahko jih opišem do najnatančnejših podrobnosti, ampak – ampak nikjer ni nobene, ki bi me razumela in mi pomagala.

Izgubil bom to igro. Same mračne slutnje so me. Ta prekleta samota! Postajam psihični invalid. Ne razumem prav dobro tega zanikrnega življenja. Ljudje so sovražni. Le od kod jim taka čustva? Vsak stavek, ki ga napišem, me zelo boli. Kaj me res tako sovražijo? Komu ali čemu sem sploh še potreben? Tistega najslajšega pa vendarle nima, slišim nekje v sebi hudobne glasove. Grozno je – vzdržati, ne kloniti, postaviti se zopet na svoje noge! Šel bom brat F. M. D. Morda se tam rešim vsaj za kakšno uro ...

Nobene zgodbe ni več v meni, nobenega romana, samo pisalni stroj je, ki ropoče, in besede so tu, ki me jemljejo. O, razbitine mojega jaza! Vse me je prehitelo. Obup. Mora. Prekletstvo! Kazen!?! Ja. Ja. Ja. Dobro vem, kaj je kaj. Izolacija. Popolna izoliranost. Strah pred ničem. Strah pred koitusom. S. je lepa. Tudi P. ni nič slabša. Odloči se, človek, mi kljuje po glavi. Na vrsti je branje, nič drugega mi ne preostane.

M. je prikupna in zelo dobro poje. E. B. čaka, da ga prevedem v slovenščino. Tako si želim pogovora z B. S. M. Ne vem, kam bi se dal. Besede zahtevajo preveč. Spet je na vrsti branje. Izobraževanje! Samodisciplina!